

Sygn. akt XVII AmA 3/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Aneta Gąsińska

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

na skutek odwołania od decyzji częściowej Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 31 grudnia 2013 r., nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmA 3/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31.12.2013 r. pozwany Prezes Urzędu ochrony konkurencji i Konsumentów:

I. na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4, ust. 5 i ust. 6 tej ustawy oraz art. 104 § 2 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na zamieszczeniu we wzorcu umowy pn.: „Ogólne warunki ubezpieczenia (...)”, przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 11 lipca 2007 r., wraz z Aneksami nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 6 grudnia 2007 r. postanowienia o treści:

„Bez względu na współwystępujące przyczyny i zakres ubezpieczenia, (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ubezpieczonych ruchomościach domowych i/lub stałych elementach wykończeniowych powstałe wskutek umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w mieszkaniu (...)” (§ 6 ust. 1 pkt 1), wskazującego na brak odpowiedzialności ubezpieczyciela w przypadku:

- szkody wyrządzonej w wyniku rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w mieszkaniu,

- szkody wyrządzonej umyślnie przez osoby bliskie oraz osoby wykonujące pracę w mieszkaniu,

podczas gdy zgodnie z art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c., ubezpieczyciel wolny jest od odpowiedzialności w sytuacji umyślnego wyrządzenia szkody tylko przez ubezpieczającego (ubezpieczonego) lub osobę, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym, zaś w razie rażącego niedbalstwa w przypadku wyrządzenia szkody przez ubezpieczonego, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową opisaną w art. 5 ust. 1 w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 25 stycznia 2013 r.;

II. na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy i art. 104 § 2 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na zamieszczeniu we wzorcu umowy pn.: „Ogólne warunki ubezpieczenia mieszkań (...)” zatwierdzonym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 11 lipca 2007 r. wraz z Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 6 grudnia 2007 r. postanowienia o treści:

„Zakres ubezpieczenia nie obejmuje i (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ruchomościach domowych powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w miejscu ubezpieczenia (...)” (§ 6 ust. 1 pkt 1), wskazującego na brak odpowiedzialności ubezpieczyciela w przypadku:

- szkody wyrządzonej w wyniku rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w miejscu ubezpieczenia (...),

- szkody wyrządzonej umyślnie przez osoby bliskie oraz osoby wykonujące pracę w miejscu ubezpieczenia,

podczas gdy zgodnie z art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c., ubezpieczyciel wolny jest od odpowiedzialności w sytuacji umyślnego wyrządzenia szkody tylko przez ubezpieczającego (ubezpieczonego) lub osobę, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym, zaś w razie rażącego niedbalstwa w przypadku wyrządzenia szkody przez ubezpieczonego, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową opisaną w art. 5 ust. 1, w związku z art. 4 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 22 lutego 2013 r.;

III. na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4, ust. 5 i ust. 6 tej ustawy i art. 104 § 2 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na zamieszczeniu we wzorcu umowy pn.: „Ogólne warunki ubezpieczenia (...)”, zatwierdzonym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 11 lipca 2007 r. wraz z Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 6 grudnia 2007 r. oraz Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 24 lipca 2008 r. postanowienia o treści:

„Niezależnie od wyłączeń przedmiotowych zawartych w § 3 ust. 9 owu oraz wyłączeń zawartych w przepisach regulujących odpowiednie warianty ubezpieczenia, (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, jego pracowników lub osób, którym powierzono stałą ochronę budynku/lokalu a także osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających

we wspólnym gospodarstwie domowym z Ubezpieczonym (...)." (§10 ust. 1 pkt 1), wskazującego na brak odpowiedzialności ubezpieczyciela w przypadku:

- szkody wyrządzonej w wyniku rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, jego pracowników lub osób, którym powierzono stałą ochronę budynku/lokalu, a także osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z Ubezpieczonym,

- szkody wyrządzonej umyślnie przez pracowników Ubezpieczającego, Ubezpieczonego lub osoby, którym powierzono stałą ochronę budynku/lokalu, a także osoby bliskie dla Ubezpieczonego,

podczas gdy zgodnie z art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c., ubezpieczyciel wolny jest od odpowiedzialności w sytuacji umyślnego wyrządzenia szkody tylko przez ubezpieczającego (ubezpieczonego) lub osobę, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym, zaś w razie rażącego niedbalstwa w przypadku wyrządzenia szkody przez ubezpieczonego, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową opisaną w art. 5 ust. 1, w związku z art. 4 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 25 stycznia 2013 r.;

IV. na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4, ust. 5 i ust. 6 tej ustawy i art. 104 § 2 k.p.a., po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorcy polegające na zamieszczeniu we wzorcu umowy pn.: „Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco”, stanowiącym załącznik do uchwały Zarządu nr (...) z dnia 18 maja 2009 r., postanowienia treści:

„Zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód wyrządzonych z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego, osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, a także osób przez niego zatrudnionych oraz wszelkich innych osób upoważnionych do użytkowania pojazdu." (§ 4 ust. 1 pkt 2), wskazującego na brak odpowiedzialności ubezpieczyciela w przypadku:

- szkody wyrządzonej w wyniku rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego, osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, a także osób przez niego zatrudnionych oraz wszelkich innych osób upoważnionych do użytkowania pojazdu,

- szkody wyrządzonej umyślnie przez osoby zatrudnione przez Ubezpieczonego oraz wszelkie inne osoby upoważnione do użytkowania pojazdu,

podczas gdy zgodnie z art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c., ubezpieczyciel wolny jest od odpowiedzialności w sytuacji umyślnego wyrządzenia szkody tylko przez ubezpieczającego (ubezpieczonego) lub osobę, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym, zaś w razie rażącego niedbalstwa w przypadku wyrządzenia szkody przez ubezpieczonego, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową opisaną w art. 5 ust. 1, w związku z art. 4 ust. 1 i ust. 2 ww. ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, i nakazał zaniechanie jej stosowania;

V. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4, ust. 5 i ust. 6 tej ustawy, nałożył na Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w punktach I, II i III sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 3.723.991,00 zł (trzy miliony siedemset dwadzieścia trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych) płatną do budżetu państwa;

VI. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 33 ust. 4, ust. 5 i ust. 6 tej ustawy, nałożył na Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w punkcie IV sentencji decyzji karę pieniężną w wysokości 1.595.996,00 zł (jeden milion pięćset dziewięćdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) płatną do budżetu państwa.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód - Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., zaskarżając ją w całości, wnosząc o uchylenie Decyzji w całości, a na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku, o zmianę Decyzji w całości poprzez uchylenie punktów I-VI sentencji Decyzji, a na wypadek nieuwzględnienia tego wniosku, wniósł o zmianę Decyzji w całości poprzez zmianę punktów I-IV sentencji Decyzji poprzez umorzenie postępowania co do praktyk wskazanych w tych punktach lub uznanie, że praktyki wskazane w tych punktach nie stanowią praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przy jednoczesnym uchyleniu punktów V-VI sentencji Decyzji.

Ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia wniosków powyższych, powód wniósł o zmianę zaskarżonej Decyzji w zakresie punktów V-VI sentencji Decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kar pieniężnych wskazanych w punktach V-VI sentencji Decyzji lub obniżenie wysokości tych kar.

W każdym wypadku, powód wniósł o:

- stwierdzenie, że Decyzja została wydana bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa.
- dopuszczenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego oraz postępowania wyjaśniającego poprzedzającego wszczęcie postępowanie administracyjne, a w szczególności,
- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów powołanych w uzasadnieniu odwołania oraz załączonych do niniejszego odwołania na okoliczności wskazane w uzasadnieniu odwołania.
- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. T. na okoliczność udziału przychodów (...) uzyskanych z działalności, której dotyczą zarzuty naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w przychodzie branym pod uwagę przy obliczaniu kary.
- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie § 5 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów („Rozporządzenie”) w zw. z art. 33 ust. 3, ust. 4, ust. 5 i ust. 6 u.o.k.k. oraz w zw. z art. 6 i art. 19 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k., poprzez prowadzenie Postępowania przez Delegaturę Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we W. i wydanie Decyzji przez Dyrektora Delegatury z naruszeniem przepisów o właściwości, co skutkuje nieważnością Decyzji (art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.);
2. naruszenie art. 33 ust. 5 i ust. 6 u.o.k.k. oraz art. 268a k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k. poprzez prowadzenie Postępowania przez Delegaturę i wydanie Decyzji przez Dyrektora Delegatury bez ważnego upoważnienia, a w konsekwencji z naruszeniem przepisów o właściwości oraz z rażącym naruszeniem prawa, co skutkuje nieważnością Decyzji (art. 156 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.);
3. naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 u.o.k.k. oraz art. 2 pkt 4, art. 4 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym („u.p.n.p.r.”) w zw. z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa”), polegające na błędnym przyjęciu, jakoby stosowanie postanowień wzorców umów (ogólnych warunków) mogło stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu przepisów u.p.n.p.r., podczas gdy postanowienie wzorca umowy, jako treść czynności prawnej obejmującej oświadczenie woli (czynność konwencjonalna), nie może stanowić nieuczciwej praktyki rynkowej w rozumieniu przepisów u.p.n.p.r.;

4. naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 u.o.k.k. oraz art. 4 ust. 1 i 2 u.p.n.p.r. polegające na błędnym przyjęciu, że stosowanie postanowień wzorców umów (ogólnych warunków), które w ocenie Prezesa UOKiK są niezgodne z prawem, może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu przepisów u.p.n.p.r., podczas gdy przesłanką nieuczciwej praktyki rynkowej jest sprzeczność z dobrymi obyczajami;

5. naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 u.o.k.k. w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 u.p.n.p.r. w zw. z art. 5 ust. 2 lit. b oraz art. 2 lit. e Dyrektywy, poprzez przypisanie Powodowi stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych, pomimo że Prezes UOKiK nie stwierdził winy umyślnej Powoda w stosowaniu tych praktyk, podczas gdy przesłanką nieuczciwej praktyki rynkowej jest wina umyślna przedsiębiorcy;

6. naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 u.o.k.k. w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 u.p.n.p.r. w zw. z art. 5 ust. 2 lit. b w zw. z art. 2 lit. e Dyrektywy oraz art. 6 ust. 1 w zw. z art. 2 lit. k Dyrektywy, poprzez przypisanie Powodowi stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych, pomimo że praktyka zarzucana Powodowi nie mogła istotnie zniekształcić zachowań rynkowych przeciętnego konsumenta a w szczególności nie mogła powodować podjęcia przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął;

7. naruszenie art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c. w zw. z art. 807 § 1 k.c., poprzez błędne przyjęcie, że przepisy te wykluczają możliwość wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkody wyrządzone umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa przez osoby inne niż wskazane w art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c., podczas gdy przepisy te nie wykluczają takiej możliwości, a w konsekwencji naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 u.o.k.k. w zw. z art. 4 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 u.p.n.p.r. poprzez błędne uznanie za nieuczciwe praktyki rynkowe i praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów stosowanie postanowień wzorców umów zgodnych z prawem, które nie wprowadzają konsumenta w błąd co do zakresu wyłączeń odpowiedzialności ubezpieczyciela;

8. naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 u.o.k.k. w zw. z art. 4 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 u.p.n.p.r. w zw. z art. 827 § 1 k.c., poprzez błędne przyjęcie, jakoby stosowane przez Powoda postanowienia wzorców umów mogły wprowadzać konsumenta w błąd co do możliwości dochodzenia odszkodowania w oparciu o względy słuszności z uwagi na brak wskazania w tych postanowieniach takiej możliwości, podczas gdy brak powtórzenia we wzorcu umowy normy prawnej nie stanowi wprowadzenie w błąd co do możliwości zastosowania tej normy;

9. naruszenie art. 7 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 u.o.k.k., polegające na błędnym ustaleniu stanu faktycznego stanowiącego podstawę wydania Decyzji, będącym skutkiem braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału i wadliwej oceny wiarygodności oraz mocy dowodów zgromadzonych w Postępowaniu, polegające w szczególności na nieprawidłowym ustaleniu okresów stosowania oraz treści zakwestionowanych postanowień wzorców umownych;

10. naruszenie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 u.o.k.k., poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości kary nałożonej Decyzją istotnych okoliczności, okresu i stopnia zarzucanego naruszenia przepisów Ustawy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł w uzasadnieniu m.in., iż w jego ocenie odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie potwierdza, iż powód stosował zarzucaną mu praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Zdaniem pozwanego podniesione w odwołaniu zarzuty i ich uzasadnienie nie

podważają zgodności z prawem ani też zasadności zaskarżonej decyzji, dlatego też podtrzymał on swoje stanowisko i argumentację przytoczoną w zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu pozwany w pierwszym rzędzie stwierdził, iż wbrew zarzutom powoda Prezes Urzędu może sprawę należącą do właściwości delegatury przejąć lub przekazać do załatwienia innej delegaturze. Ocena, czy zachodzi przesłanka uzasadniająca przekazanie sprawy do załatwienia innej delegaturze zależy wyłącznie od Prezesa Urzędu i pozostawiona jest jego uznaniu, nie podlega uzasadnieniu.

W odniesieniu do zarzutów 3 – 6 pozwany podniósł m.in., że zaskarżona decyzja nie dotyczy wbrew zarzutom, stosowania postanowień wzorców umów (ogólnych warunków) jako takich. W decyzji zostało natomiast zakwestionowane działanie (...), które wprowadziło konsumentów w błąd co do zakresu przysługującej im ochrony ubezpieczeniowej. Polegało ono na zamieszczeniu w ogólnych warunkach ubezpieczenia poszczególnych postanowień, które „informowały” konsumentów o tym, że roszczenie o odszkodowanie im nie przysługuje, podczas gdy co innego wynika z treści art. 827 k.c. Bezprawne działanie powoda dotyczyło zatem zakresu informacyjnego wzorca umowy. Wzorzec umowy oprócz postanowień odnoszących się ściśle do regulacji praw i obowiązków strony, posiada także warstwę informacyjną. W tej też sferze przejawiało się działanie powoda, które doprowadziło do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Odnosząc się do zarzutów 7 i 8, pozwany stwierdził wskazał na niezasadność tychże. Stwierdził, bowiem, że art. 827 k.c. stoi na przeszkodzie poszerzaniu kręgu osób, za których umyślne działania ubezpieczyciel nie odpowiada. Zakład ubezpieczeń nie może zwalniać się od odpowiedzialności za szkody wyrządzone umyślnie m.in. przez osoby bliskie, osoby wykonujące prace w mieszkaniu lub w miejscu ubezpieczenia lub osoby którym powierzono stałą ochronę budynku/lokalu czy upoważnione do użytkowania pojazdu. Wykładnia § 3 tego przepisu nie daje też podstaw do zwolnienia się przez ubezpieczyciela od odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w wyniku rażącego niedbalstwa osoby, z którą ubezpieczony pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym. Zdaniem pozwanego, nie można interpretować ww. przepisu w ten sposób, że skoro ustawodawca nie wskazał w nim katalogu niedozwolonych wyłączeń odpowiedzialności, to są one dozwolone i zakład ubezpieczeń może za nie swa odpowiedzialność dowolnie kształtować.

W odniesieniu do zarzutu 9 odwołania pozwany wskazał, że w uzasadnieniu decyzji wskazywano, że nie pomimo dokonywanych zmian w OWU, czy zastępowania ich nowymi wzorcami nie można mówić o zaniechaniu praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, ponieważ zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela był uregulowany tak, że nadal wyłączona była odpowiedzialność za te szkody, za które (...) powinien odpowiadać.

Natomiast w odniesieniu do zarzutu 10 dotyczącego nałożenia kary pieniężnej, pozwany wskazał, na jego niezasadność, gdyż zgodnie z art. 111 u.o.k.i.k. przy ustalaniu wysokości kar, o których mowa w art. 106-108 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Przedmiotowy zapis zawiera otwarty katalog przesłanek, którymi winien kierować się Prezes UOKiK. Okoliczności te kształtowały treść rozstrzygnięcia w zakresie wysokości nałożonej kary pieniężnej. W ocenie pozwanego skoro stosownie do art. 106 u.o.k.i.k. nieumyślność jest pozytywną przesłanką warunkującą nałożenie kary, tonie można jej wystąpienia traktować jako przesłanki łagodzącej wymiar kary. Nieuzasadnione jest zdaniem pozwanego również zmniejszenie wysokości kary ze względu na aktywność powoda we współdziałaniu z Prezesem Urzędu, gdyż w ocenie pozwanego powód nie wykazał się aktywnością, gdyż udzielanie odpowiedzi na pisma przez powoda, stanowi obowiązek przedsiębiorcy, zatem zachowanie powoda nie miało wpływu na szybkość i sprawne zakończenie postępowania. W ocenie pozwanego nie ma podstaw do zmniejszenia nałożonej na przedsiębiorcę kary.

W dalszy pismach procesowych strony podtrzymały swoje stanowiska odnosząc się do twierdzeń strony przeciwnej.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję w całości, stwierdził że zaskarżona decyzja częściowa została wydana z rażącym naruszeniem

prawa oraz orzekł o kosztach procesu zasądając od Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na rzecz Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.377 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał m.in., że zarzuty dotyczące naruszenia przepisów o właściwości i przekroczenia przez dyrektora Delegatury UOKiK zakresu umocowania, uznał za zasadne, gdyż skutkują nieważnością zaskarżonej decyzji.

Stwierdził ponadto, iż upoważnienie dla Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we W. zawiera podstawę prawną art. 33 ust. 4 i 5 uokik i pomimo powołania się na przepisy o przekazaniu nie przekazuje sprawę delegaturze tylko upoważnia delegaturę do wymienionych zadań, tj. do podjęcia czynności wynikających z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dotyczących wszczęcia i prowadzenia postępowania w trybie art. 49 ust. 1 w związku z art. 24 tej ustawy oraz do wydania decyzji w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów – przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. oraz upoważnienie dyrektora Delegatury do podpisania decyzji w sprawie. Sąd uznał, że upoważnienie delegatury do zadań, które nie mieszczą się w jej uprawnieniach określonych Rozporządzeniem tj. „wszczęcia postępowania” i „wydania decyzji” stanowi przekazanie ustawowych kompetencji Prezesa Urzędu jednostce nie posiadającej osobowości prawnej, która nie może działać w imieniu organu. Tylko organ jakim jest Prezes Urzędu może wydać postanowienie o wszczęciu postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (art. 101 ust. 2 uokik) i wydać decyzję w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów (art. 31 ust. 2 uokik). Aby dyrektor Delegatury wszczął postępowanie i wydał decyzję w imieniu Prezesa Urzędu w sprawie nie należącej do właściwości delegatury musi być przypadek przekazania sprawy i w to w okolicznościach szczególnie uzasadnionych albo posiadania indywidualnego upoważnienia do działania w imieniu Prezesa Urzędu jako organu uzyskanego na podstawie art. 268a k.p.a. w zw. z §2 Statutu. W jego ocenie, postanowienie o wszczęciu postępowania w sprawie i decyzja częściowa nr (...) są aktami wydanymi bez upoważnienia, gdyż dyrektor delegatury nie nabył go ani na podstawie art. 33 ust. 6 uokik ani na podstawie upoważnienia z dnia 22 grudnia 2011 r. W konsekwencji uznał, że wydanie zaskarżonej decyzji przez nieuprawnionego do działania dyrektora Delegatury stanowi rażące naruszenie prawa, co sprawia, iż okoliczność wydania decyzji z tak rażącym naruszeniem przepisów powoduje konieczność jej uchylecia.

Na skutek wniesionej przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów apelacji od powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt VI ACa 1143/15 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny stwierdził, iż przyjął za własne ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Okręgowy.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy i nie jest możliwe dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu znajduje zaś uzasadnienie w konieczności zapewnienia stronie dwuinstancyjnego postępowania. Niezbędne jest bowiem poczynienie istotnych dla sprawy ustaleń po raz pierwszy i prowadzenie postępowania w znacznej części.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skoro Prezes UOKiK w upoważnieniu wyraźnie wskazał, jako jego podstawę normatywną, art. 33 ust. 4 i 5 uokik, to nieuprawnionym byłoby przyjęcie, że działał w innym trybie. Skutkiem upoważnienia z 22 grudnia 2011 r., który nastąpił z mocy ustawy, było uzyskanie przez dyrektora delegatury umocowania w zakresie określonym w art. 33 ust. 6 uokik. W jego ocenie, nie jest konieczne wydanie dodatkowego upoważnienia, a jeżeli organ takie upoważnienie wyda dla dyrektora delegatury, nie można z takiego upoważnienia wywodzić, że ma ono węższy zakres, niż wynikający z art. 33 ust. 6 uokik. Umieszczenie w badanym upoważnieniu katalog działań, do podjęcia których umocowani mieli być delegatura i jej dyrektor nie ogranicza, więc zakresu umocowania dyrektora delegatury, wynikającego z art. 33 ust. 6 uokik. Według sądu odwoławczego, nie jest uprawnione zapatrywanie, że nieważność przedmiotowej decyzji spowodowana jest tym, że „Prezes nie wykazał,

że przekazanie sprawy Delegaturze w niniejszej sprawie było uzasadnione jakimiś szczególnymi okolicznościami, albowiem do nieważności przedmiotowej decyzji nie może prowadzić ewentualne uznanie za trafny zarzutu nieprecyzyjnego wskazania przekazywanej sprawy, w badanym „upoważnieniu”. Uwzględnienie kontekstu, w którym przedmiotowe „upoważnienie” zostało udzielone Podkreślił, że w analizowanych sytuacjach dyrektor delegatury wydaje decyzje w imieniu Prezesa UOKiK, a gwarancje ochrony praw podstawowych w są realizowane w jednakowym stopniu niezależnie od tego, czy decyzję wydaje Prezes UOKiK osobiście, czy też czyni to umocowany przez niego dyrektor delegatury. Okoliczność ta powinna być uwzględniana również przy ocenie twierdzeń powoda odnoszących się do kwestii ochrony praw podstawowych w postępowaniu przez Prezesem UOKiK. Podkreślił również, że przekazanie sprawy w trybie art. 33 ust. 5 uokik nie wiąże się z ograniczeniem praw przedsiębiorców. Za nieuprawnione uznał również stanowisko Sądu Okręgowego, że w niniejszej sprawie „postanowienie o wszczęciu postępowania w sprawie i decyzja częściowa (...) są aktami wydanymi bez upoważnienia”. Sąd Okręgowy nie odniósł się do kwestii innych niż zagadnienie umocowania dyrektora delegatury do wydania przedmiotowej decyzji.

Sąd Apelacyjny wskazał, że przy ponownym rozpatrywaniu sprawy Sąd Okręgowy uwzględni stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w powołanym wyroku z 9 września 2015 r., a w szczególności to, iż „przekazanie sprawy należącej do właściwości Centrali Urzędu do załatwienia delegaturze Urzędu na podstawie art. 33 ust. 5 uokik powoduje, że z mocy art. 33 ust. 6 uokik, bez potrzeby dodatkowego upoważnienia, dyrektor delegatury jest właściwy do wydania wszelkiego rodzaju decyzji i postanowień. Kompetencja dyrektora delegatury, o której mowa w art. 33 ust. 6 uokik, ma charakter ustawowy i nie jest konieczne wydanie dodatkowego upoważnienia. Jeżeli zaś organ takie upoważnienie wyda dla dyrektora delegatury, nie można z takiego upoważnienia wywodzić, że ma ono węższy zakres, niż wynikający z art. 33 ust. 6 uokik.”

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS (...). Przedmiotem działalności przedsiębiorcy są między innymi ubezpieczenia osobowe oraz ubezpieczenia majątkowe, działalność związana z oceną ryzyka i szacowaniem poniesionych strat, działalność agentów i brokerów ubezpieczeniowych. **/k. 36-46, k. 188-190v, k. 386-390, k. 395-400 akt adm./**

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...) S.A. zawierał z konsumentami umowy, posługując się przy tym wzorcami umów o nazwach:

1) **„Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco”**, dalej także: OWU autocasco, zatwierdzone uchwałą Zarządu (...) S.A. nr (...) z dnia 18 maja 2009 r., które zawierały postanowienia o treści:

„Zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód wyrządzonych z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego, osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, a także osób przez niego zatrudnionych oraz wszelkich innych osób upoważnionych do użytkowania pojazdu”. **/k. 47-59 akt adm./**

2) **„Ogólne warunki ubezpieczenia (...)”**, dalej także: „OWU (...)”, przyjęte uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 11 lipca 2007 r., wraz z Anekssem nr (...), przyjęte uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 6 grudnia 2007 r., które zawierały postanowienie o treści:

„Bez względu na współwystępujące przyczyny i zakres ubezpieczenia, (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ubezpieczonych ruchomościach domowych i/lub stałych elementach wykończeniowych powstałe wskutek umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w mieszkaniu oraz ich działanie pod wpływem alkoholu, narkotyków, środków psychotropowych oraz innych środków powodujących zaburzenia świadomości, które miało wpływ na powstanie szkody. **/k. 60-121 akt adm./**

3) **„Ogólne warunki ubezpieczenia mieszkań (...)”**, dalej także: „OWU (...)” zatwierdzone uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 11 lipca 2007 r. wraz z Anekssem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 6 grudnia 2007 r., które zawierały postanowienie o treści:

„Z akres ubezpieczenia nie obejmuje i (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ruchomościach domowych powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w miejscu ubezpieczenia oraz ich działania pod wpływem alkoholu, narkotyków, środków psychotropowych oraz innych środków powodujących zaburzenia świadomości, które miało wpływ na powstanie szkody”. /**k. 122-143 akt adm.**/

4) **„Ogólne warunki ubezpieczenia budynków i lokali prywatnych (...)”**, dalej także: „OWU (...)”, zatwierdzone uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 11 lipca 2007 r. wraz z Anekssem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 6 grudnia 2007 r. oraz Anekssem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 24 lipca 2008 r., które zawierały postanowienie o treści: Niezależnie od wyłączeń przedmiotowych zawartych w § 3 ust. 9 owu oraz wyłączeń zawartych w przepisach regulujących odpowiednie warianty ubezpieczenia, (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, jego pracowników lub osób, którym powierzono stałą ochroną budynku/lokalu a także osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z Ubezpieczonym oraz ich działania pod wpływem alkoholu, narkotyków lub środków psychotropowych oraz innych środków powodujących zaburzenia świadomości, które miało wpływ na powstanie szkody”. / **k. 144-178 akt adm.**/

Postanowienie **§ 6 ust. 1 pkt 1 „Ogólnych warunków ubezpieczenia (...)”**, o treści: „Bez względu na współwystępujące przyczyny i zakres ubezpieczenia, (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ubezpieczonych ruchomościach domowych i/lub stałych elementach wykończeniowych powstałe wskutek umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w mieszkaniu oraz ich działanie pod wpływem alkoholu, narkotyków, środków psychotropowych oraz innych środków powodujących zaburzenia świadomości, które miało wpływ na powstanie szkody” było zmieniane na mocy:

1) uchwały Zarządu nr (...) z dnia 26 września 2011 r., przyjmując brzmienie:

- § 14 ust. 2 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, jego pracowników, a także osób bliskich dla Ubezpieczonego oraz ich działania pod wpływem alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które miało wpływ na powstanie szkody.”
- ust. 5: „W przypadku powstania szkody na skutek rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, a także lub osób bliskich dla Ubezpieczonego odszkodowanie nie należy się, chyba że zastosowanie mają postanowienia art. 827 § 1 k.c. Postanowienie zdania poprzedzającego nie stosuje się w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej”.

Ww., nowa treść postanowienia obowiązywała od 21 października 2011 r.

OWU „(...)” (uchwała nr (...)) oraz OWU „(...)” (uchwała nr (...)) **zostały połączone** i zastąpione jednymi warunkami, tj. OWU „(...)” (uchwała nr (...))

2) uchwały Zarządu nr (...), przyjmując brzmienie:

- § 14 ust. 2 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego oraz ich działania pod wpływem

alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które miało wpływ na powstanie szkody”;

- § 14 ust. 5-o treści jak wyżej.

Ww., nowa treść postanowienia obowiązywała od 16 listopada 2012 r.

3) uchwały Zarządu nr (...) z dnia 20 grudnia 2012 r., przyjmując brzmienie:

- § 5 ust. 3 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego; w razie rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego odszkodowanie nie należy się, chyba że zapłata odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności.”

Ww., nowa treść postanowienia obowiązuje od 25 stycznia 2013 r.

Wprowadzona została nowa wersja OWU „(...)”, którą stanowią OWU (...). /**k. 424-447, k. 489-493, k. 494-509 akt adm./**

Postanowienie **§ 6 ust. 1 pkt 1 „Ogólnych warunków ubezpieczenia (...)”**, o treści: „Zakres ubezpieczenia nie obejmuje i (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ruchomościach domowych powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w miejscu ubezpieczenia oraz ich działania pod wpływem alkoholu, narkotyków, środków psychotropowych oraz innych środków powodujących zaburzenia świadomości, które miało wpływ na powstanie szkody”, zostało zmienione na mocy:

1) uchwały Zarządu nr (...) z dnia 24 stycznia 2013 r., przyjmując brzmienie:

- § 5 ust. 2 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe na skutek: umyślnego działania Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego; w razie rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego odszkodowanie nie należy się, chyba że zapłata odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności.”

Ww., nowa treść postanowienia obowiązuje od 22 lutego 2013 r.

Postanowienie **§ 10 ust. 1 pkt 1 „Ogólnych warunków ubezpieczenia (...)”**, o treści: „Niezależnie od wyłączeń przedmiotowych zawartych w § 3 ust. 9 o.w.u. oraz wyłączeń zawartych w przepisach regulujących odpowiednie warianty ubezpieczenia, (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, jego pracowników lub osób, którym powierzono stałą ochronę budynku/lokalu a także osób bliskich dla Ubezpieczonego lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z Ubezpieczonym oraz ich działania pod wpływem alkoholu, narkotyków lub środków psychotropowych oraz innych środków powodujących zaburzenia świadomości, które miało wpływ na powstanie szkody.” było zmieniane na mocy:

1) uchwały Zarządu nr (...) z dnia 26 września 2011 r., przyjmując brzmienie:

- § 14 ust. 2 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, jego pracowników, a także osób bliskich dla Ubezpieczonego oraz ich działania pod wpływem alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które miało wpływ na powstanie szkody.”
- ust. 5: „W przypadku powstania szkody na skutek rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego, Ubezpieczonego, a także lub osób bliskich dla Ubezpieczonego odszkodowanie nie należy się, chyba że zastosowanie mają

postanowienia art. 827 § 1 k.c. Postanowienie zdania poprzedzającego nie stosuje się w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej.”.

Ww., nowa treść postanowienia obowiązywała od 21 października 2011 r.

2) uchwały Zarządu nr (...), przyjmując brzmienie:

- § 14 ust. 2 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego oraz ich działania pod wpływem alkoholu, środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które miało wpływ na powstanie szkody.”;
- § 14 ust. 5-o treści jak wyżej.

Ww., nowa treść postanowienia obowiązywała od 16 listopada 2012 r.

3) uchwały Zarządu nr (...) z dnia 20 grudnia 2012 r., przyjmując brzmienie:

- § 5 ust. 3 pkt 1 „OWU (...)”: „(...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek następujących zdarzeń: umyślnego działania Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego; w razie rażącego niedbalstwa Ubezpieczającego lub Ubezpieczonego odszkodowanie nie należy się, chyba że zapłata odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności.”

Ww., nowa treść postanowienia obowiązuje od dnia 25 stycznia 2013 r.

Wprowadzona została nowa wersja OWU „(...)”, którą stanowią OWU (...). /**k. 424-447, k. 489-493, k. 494-509 akt adm.**/

Postanowienie **§ 4 ust. 1 pkt 2 „OWU autocasco”** o treści: „Zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód wyrządzonych z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego, osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, a także osób przez niego zatrudnionych oraz wszelkich innych osób upoważnionych do użytkowania pojazdu ”, było zmieniane na mocy:

1) uchwały Zarządu nr (...) z dnia 27 października 2010 r., przyjmując w § 4 brzmienie:

- ust. 1 pkt 2: „Zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód: (...) wyrządzonych z winy umyślnej Ubezpieczonego, a także osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, osób przez niego zatrudnionych oraz pozostałych upoważnionych do użytkowania pojazdu.”
- ust. 2: „W przypadku powstania szkody na skutek rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego lub osób wymienionych w ust. 1 pkt 2, odszkodowanie nie należy się, chyba że zastosowanie mają postanowienia art. 827 § 1 k.c”.

Ww. treść obowiązywała od dnia 5 listopada 2010 r.

2) na mocy uchwały nr (...) z dnia 16 grudnia 2011 r. przyjmując w § 4 brzmienie:

- ust. 1 pkt 2 - jak wyżej;
- ust. 2: „W razie rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego lub osób wymienionych w ust. 1 pkt

2, odszkodowanie nie należy się, chyba że umowa stanowi inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności.”

Ww. treść obowiązuje od dnia 12 lutego 2012 r. Kolejne zmiany „OWU autocasco” (na mocy uchwał Zarządu: nr (...) z dnia 26 stycznia 2012 r., nr (...) z dnia 3 sierpnia 2012 r. oraz nr (...) z dnia 28 września 2012 r.) nie wprowadziły zmiany w treści § 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2. /**k. 202-234, k. 417-423, k. 448-461, k. 462-476, k. 477-488 akt adm.**/

Zgodnie z przedłożonym „Technicznym rachunkiem ubezpieczeń majątkowych i osobowych”, wartość przychodu osiągniętego przez Towarzystwo (...) S.A., to jest wartość składek przypisanych brutto wyniósł w 2012 r. (...) zł. /**k. 529 akt adm.**/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz dokumentów znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawdziwość powyższych dokumentów nie została przez strony zakwestionowana, zaś Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

Sąd uznał za prawidłowy i bezsporny ustalony przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stan faktyczny, dotyczący zamieszczenia przez powoda we wskazanych przez pozwanego wzorcach umowy wskazanych w sentencji zaskarżonej decyzji postanowień oraz dotyczących posługiwania się prymy niego takimi wzorcami, zawierającymi wskazane w decyzji postanowienia w prowadzonej przez powoda działalności w obrocie konsumenckim.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzuty naruszenia § 5 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów („Rozporządzenie”) w zw. z art. 33 ust. 3, ust. 4, ust. 5 i ust. 6 u.o.k.k. oraz w zw. z art. 6 i art. 19 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k., poprzez prowadzenie Postępowania przez Delegaturę Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we W. i wydanie Decyzji przez Dyrektora Delegatury z naruszeniem przepisów o właściwości, co skutkuje nieważnością Decyzji (art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.), oraz naruszenia art. 33 ust. 5 i ust. 6 u.o.k.k. oraz art. 268a k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k. poprzez prowadzenie Postępowania przez Delegaturę i wydanie Decyzji przez Dyrektora Delegatury bez ważnego upoważnienia, a w konsekwencji z naruszeniem przepisów o właściwości oraz z rażącym naruszeniem prawa, co skutkuje nieważnością Decyzji (art. 156 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. w zw. z art. 83 u.o.k.k.), zostały objęte oceną prawną Sądu Apelacyjnego w Wyroku z dnia 25.11.2016 r. i z mocy art. 386 § 6 k.p.c. są wiążące przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Zarzuty te należało zatem uznać za bezzasadne z przyczyn wskazanych przez Sąd Apelacyjny w powołanym wyżej Wyroku.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów, zważyć należało, że stosownie do treści art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Przy czym zgodnie z ust. 2 pkt 3 tego przepisu, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami zachowanie przedsiębiorcy, w szczególności: nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Pozwany zarzucił powodowi stosownie nieuczciwej praktyki rynkowej określonej w art. 4 ust. 1. z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, stanowiącym, że praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu i art. 5 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym to przepisem praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Z praktyką rynkową wprowadzającą w błąd (przez działanie lub zaniechanie) będziemy więc mieć do czynienia wówczas, gdy powstałe na jej podstawie wyobrażenia nie są zgodne ze stanem rzeczywistym, co potencjalnie lub realnie może wpłynąć na podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy (której by nie podjął, jeśli nie

doszłoby do wprowadzenia w błąd). Ustawodawca dokonał wskazania form nieuczciwych działań wprowadzających w błąd, przykładowo je wymieniając. Formy te odnoszą się do tych działań, odnośnie do których może w szczególności dojść do wywołania pomyłek u konsumentów:

- 1) rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji;
- 2) rozpowszechnianie prawdziwych informacji w sposób mogący wprowadzać w błąd;
- 3) działanie związane z wprowadzeniem produktu na rynek, które może wprowadzać w błąd w zakresie produktów lub ich opakowań, znaków towarowych, nazw handlowych lub innych oznaczeń indywidualizujących przedsiębiorcę lub jego produkty, w szczególności reklama porównawcza w rozumieniu art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.);
- 4) nieprzestrzeganie kodeksu dobrych praktyk, do którego przedsiębiorca dobrowolnie przystąpił, jeżeli przedsiębiorca ten informuje w ramach praktyki rynkowej, że jest związany kodeksem dobrych praktyk.

Pozwany nie wskazał w sposób wyraźny formy, w jakiej powód miałby wprowadzać konsumentów w błąd, odwołując się do ogólnego sformułowania art.5 ust. 1 w/w ustawy i wskazując w uzasadnieniu, że „zamieszczanie przez Spółkę określonych postanowień we wzorcach umów, określających wzajemne uprawnienia stron nawiązywanego stosunku prawnego, to jest kształtowanie bezpośrednio sytuacji prawnej konsumenta w przypadku nabycia przez niego oferowanego produktu, spełnia powyższe kryteria i może być uznane za praktykę rynkową w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu(...)”.

Skoro bowiem pozwany sam stwierdza, że zapisy wzorców umów wymienione w punktach I-IV zaskarżonej Decyzji określają wzajemne uprawnienia stron nawiązywanego stosunku prawnego, kształtując bezpośrednio sytuację prawną konsumenta w przypadku nabycia przez niego oferowanego produktu wzajemne uprawnienia stron nawiązywanego stosunku prawnego, to nie można mówić o rozpowszechnianiu nieprawdziwych informacji, gdyż to właśnie te zapisy kreują rzeczywistość.

Wadliwość uzasadnienia nie przesądza jeszcze o wadliwości samej decyzji, gdyż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradyktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Istotą zarzutów pkt I-IV zaskarżonej Decyzji jest sprzeczność przytoczonych w nich klauzul z treścią art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c.

Sprzeczność z bezwzględnie obowiązująca norma prawną powoduje, że czynność prawna jest nieważna w całości lub w części, stosownie do treści art. 58 § 1 i § 3 k.c. Zamieszczenie w ogólnych warunkach umów klauzuli sprzecznej z bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa skutkuje zatem jego nieważnością, a zatem nie kształtuje bezpośrednio sytuacji prawnej konsumenta. Należy jednak mieć na względzie, że istnienie takiego zapisu w treści ogólnych warunków umów stanowi informację nieprawdziwą, gdyż nie odpowiada rzeczywistej treści stosunku prawnego. Może zatem, co do zasady, być uznane za działanie wprowadzające w błąd. Zauważyć przy tym należy, wbrew wywodom skarżącego, że praktyka taka nie polega na stosowaniu postanowień wzorców umów poprzez określone kształtowanie treści czynności prawnej ale poprzez zamieszczanie w nich zapisów sugerujących, że treść czynności prawnej jest inna od faktycznej.

Kwestią wyjściową jest zatem czy klauzule wymienione w pkt I-IV Decyzji są sprzeczne bezwzględnie obowiązującą treścią art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c.

W myśl wymienionego wyżej przepisu, w brzmieniu obowiązującym w okresie objętym decyzją, ubezpieczyciel jest wolny od odpowiedzialności, jeżeli ubezpieczający wyrządził szkodę umyślnie; w razie rażącego niedbalstwa odszkodowanie nie należy się, chyba że umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia stanowią inaczej lub zapłata odszkodowania odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności (§ 1).

Jeżeli nie umówiono się inaczej, ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną umyślnie przez osobę, z którą ubezpieczający pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym (§ 3).

W razie zawarcia umowy ubezpieczenia na cudzy rachunek zasady określone w paragrafach poprzedzających stosuje się odpowiednio do ubezpieczonego (§ 4).

Zasada wyrażona w art. 827 § 1 k.c. ma charakter bezwzględnie wiążący w zakresie, w jakim wyłącza odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkody wyrządzone umyślnie (nie dotyczy to z mocy § 2 tego przepisu ubezpieczenia OC, gdzie można przyjąć inne zasady) przez ubezpieczającego i ubezpieczonego (razie zawarcia umowy ubezpieczenia na cudzy rachunek). Rażące niedbalstwo przy wyrządzeniu szkody, zostało zrównane w komentowanym przepisie z winą umyślną, choć sankcja w tym przypadku jest nieco słabsza, poprzez dopuszczenie możliwości zapłaty odszkodowania, jeżeli w danych okolicznościach czyni to zadość względem słuszności.

Zmianą kodeksu cywilnego z dnia 13 kwietnia 2007 r. ustawodawca ograniczył krąg osób, za które ubezpieczający ponosi odpowiedzialność, wskazując, iż ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną umyślnie przez osobę, z którą ubezpieczający pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym. Ustawodawca nie definiuje przy tym „kręgu osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym”. W tym względzie należy do osób pozostających z ubezpieczającym we wspólnym gospodarstwie domowym zaliczyć osoby wspólnie z nim zamieszkujące i prowadzące takie gospodarstwo. O osobach takich możemy mówić, iż zaliczają się do kręgu domowników. Decydującym przy tym kryterium jest opisany w przepisie stan faktyczny, więź majątkowa, a nie stosunek wynikający z węzłów krwi (Z. Gawlik w Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna publ. LEX, 2014).

Zakres wyłączeń odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkody wyrządzone umyślnie jak i w skutek rażącego niedbalstwa ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Twierdzenie, że ubezpieczyciel może zakres ten swobodnie modyfikować w ramach zasady swobody umów nie znajduje uzasadnienia w treści przepisu. Zarzut naruszenia art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c. w zw. z art. 807 § 1 k.c., poprzez błędne przyjęcie, że przepisy te wykluczają możliwość wyłączenia odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkody wyrządzone umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa przez osoby inne niż wskazane w art. 827 § 1, § 3 i § 4 k.c. należało uznać za bezzasadny.

W stosowanych przez powoda „Ogólne warunki ubezpieczenia (...)”, przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) z dnia 11 lipca 2007 roku, wraz z Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...)z dnia 6 grudnia 2007 roku w § 6 ust. 1 pkt 1 zawierały zapis, że (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody w ubezpieczonych ruchomościach domowych i/lub stałych elementach wykończeniowych powstałe wskutek umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa Ubezpieczonego oraz osób bliskich lub pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, osób wykonujących pracę w mieszkaniu. Zapis ten zawierał zatem błędną informację, że wyłączeniem w zakresie ruchomościach domowych i/lub stałych elementach wykończeniowych są szkody powstałe wskutek umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa osób bliskich, ale nie pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym, oraz osób wykonujących pracę w mieszkaniu.

Zapis § 6 ust. 1 pkt 1 „Ogólnych warunków ubezpieczenia mieszkań (...)”, zatwierdzonym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 11 lipca 2007 roku wraz z Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...)z dnia 6 grudnia 2007 roku był identycznej treści, a zatem zakres nieprawdziwych informacji był identyczny.

W „Ogólnych warunkach ubezpieczenia (...)”, zatwierdzonym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 11 lipca 2007 roku wraz z Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 6 grudnia 2007 roku oraz Aneksem nr (...), przyjętym uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 24 lipca 2008 roku zamieszczona została w §10 ust. 1 pkt 1 nieprawdziwa informacja, że (...) nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe wskutek: umyślnego działania lub rażącego niedbalstwa pracowników ubezpieczonego lub osób, którym powierzono stałą ochronę budynku/lokalu a także osób bliskich dla Ubezpieczonego nie pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym z Ubezpieczonym.

Także § 4 ust. 1 pkt 2 „Ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco”, stanowiącym załącznik do uchwały Zarządu nr (...) z dnia 18 maja 2009 roku, zawierał nieprawdziwą informację, że zakres odpowiedzialności nie obejmuje szkód wyrządzonych z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa także osób zatrudnionych przez ubezpieczonego oraz wszelkich innych osób upoważnionych do użytkowania pojazdu, a więc również osób nie pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym.

Nadto wszystkie zapisy pomijały, że w razie rażącego niedbalstwa zapłata odszkodowania może nastąpić, gdy odpowiada w danych okolicznościach względem słuszności.

W ocenie Sądu treść zapisów ogólnych warunków umów nie można uznać za skutek działań przypadkowych, czy wynikających z niewiedzy. Powód jest podmiotem wykonującym działalność gospodarczą o charakterze kwalifikowanym, która może być wykonywana wyłącznie w formie spółki akcyjnej, towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych albo spółki europejskiej określonej w rozporządzeniu Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej. Działalność ta odbywa się na podstawie zezwolenia. Ogólne warunki umów stanowią jeden z podstawowych dokumentów na podstawie której działalność ta jest prowadzona. Zdaniem Sądu nie jest możliwe, aby tak wyspecjalizowany podmiot, dysponujący znacznymi środkami finansowymi i organizacyjnymi, kształtował treść tak podstawowych i bezpośrednio rzutujących na wynik finansowy dokumentów w sposób pochopny, czy niestaranny. Nie jest też możliwym, aby nie miał świadomości do charakteru normy art.827 k.c., jak i wynikających z tego faktu konsekwencji, w tym nieważności zapisów sprzecznych z tą normą.

Zamieszczenie zapisów błędnie informujących o zakresie wyłączeń odpowiedzialności za niektóre szkody wywoływała u przeciętnego konsumenta przekonanie o bezskuteczności domagania się odszkodowania, gdy szkoda była następstwem winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa innych osób niż ubezpieczający, ubezpieczony lub osobę z którą pozostają oni we wspólnym gospodarstwie domowym. Stwierdzenie nieważności tych zapisów i prawidłowe ustalenie relacji prawnych z ubezpieczycielem wymaga specjalistycznej wiedzy prawniczej, a więc większej niż cechująca przeciętnego konsumenta.

Zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości, że działanie powoda wpływało na decyzje konsumentów, którzy nie podjęliby decyzji o rezygnacji z domagania się świadczenia ubezpieczeniowego od ubezpieczyciela we wskazanych wyżej przypadkach, gdyby byli rzetelnie poinformowani o zakresie wyłączeń.

W świetle powyższego zasadny jest wniosek, że powód w sposób celowy wprowadzał w błąd konsumentów w celu zniekształcenia ich zachowań rynkowych zarówno przy wyborze oferty jak i przy realizacji uprawnień wynikających z zawartych umów. Tego rodzaju dezinformacja nie mieści się, z przedstawionych wyżej względów, w ramach dobrych obyczajów. Trafny jest zatem wniosek pozwanego, że działanie to naruszało art. 4 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, a w konsekwencji naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Podnoszone przez powoda zarzuty naruszenia tych przepisów należało uznać za bezzasadne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenie art. 7 k.p.a. w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegające na błędnym ustaleniu stanu faktycznego stanowiącego podstawę wydania Decyzji, będącym skutkiem braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału i wadliwej oceny wiarygodności oraz mocy dowodów zgromadzonych w Postępowaniu, polegające w szczególności na nieprawidłowym ustaleniu okresów stosowania oraz treści zakwestionowanych postanowień wzorców umownych, zważyć należało, że zarzut tego rodzaju, z uwagi na pierwszoinstancyjny charakter postępowania przed sokik, nie może stanowić podstawy wzruszenia zaskarżonej decyzji. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut naruszenia art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 111 u.o.k.k., poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu wysokości kary nałożonej Decyzją istotnych okoliczności, okresu i stopnia zarzucanego naruszenia przepisów ustawy. Wbrew wywodom powoda nie ma znaczenia jaka była szczegółowa treść przedmiotowych klauzul, gdyż istotne jest to, że wprowadzały one konsumentów w błąd, co do ich sytuacji prawnej. Bez znaczenia jest także czy dezinformowały konsumentów w większym, czy mniejszym stopniu. Uporczywość stosowania zarzucanej praktyki poprzez utrzymywanie wprowadzających w błąd zapisów w kolejnych wzorcach umownych przemawia za tym, że nałożenie kary jest celowe i zasadne. Specyfiką działalności ubezpieczeniowej jest wyższy od przeciętnego stopień zaufania do kontrahenta. Ubezpieczający w ramach zawieranych umów przekazuje ubezpieczycielowi informacje o charakterze poufnym m.in. o swoim majątku, stanie zdrowia, stanie rodzinnym itd. Ma on zatem pełne prawo oczekiwać, że ze strony ubezpieczyciela zachowań rzetelnych i uczciwych w stopniu wyższym niż przeciętny. W konsekwencji wyższe musi być zaufanie konsumenta do kontrahenta. Działanie powoda w zaufanie to w sposób ewidentny godziło, co miało skutek szerszy niż odnoszący się wyłącznie do umów zawieranych z udziałem przedmiotowych wzorców. Błędne informacje zawarte w jednym ze stosowanych wzorców podważa zaufanie do wszystkich informacji zawartych w tym i innych wzorcach. Dlatego też, w ocenie Sądu, w niniejszej sprawie, dla ustalenia wysokości kary nieistotna jest wielkość przychodów powoda osiągniętych z umów zawieranych z użyciem przedmiotowych wzorców.

Z treści uzasadnienia wynika, że Prezes UOKiK uwzględnił fakt zaniechania stosowania przez powoda praktyk opisanych w pkt I-III Decyzji. To w jaki sposób okoliczność ta przekłada się na wysokość nałożonej kary należy do sfery uznania administracyjnego. Wymiar kary należy do wyłącznej kompetencji Prezesa UOKiK w ramach jego władzy dyskrecyjnej. Jeśli zatem powód pomimo uwzględnienia przez pozwanego okoliczności zaniechania kwestionuje wysokość kary, to obowiązany jest wykazać, że kara taka przekracza granice uznania administracyjnego, czego w niniejszej sprawie nie uczynił.

W ocenie Sądu, z przedstawionych wyżej względów nie było podstaw do uznania, że działanie powoda miało charakter nierozumny, a co za tym idzie obniżenie z tego powodu wysokości kary. Powód nie wskazuje również na czym polegałoby jego aktywne współdziałania w trakcie postępowania. Powód nie wykazał się żadną ponadstandardową aktywnością w prowadzeniu korespondencji w toku postępowania czy składaniu dowodów, zaś zaniechanie stosowania praktyki zostało uwzględnione.

Mając powyższe na względzie, odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art.479^{31a} 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do wyniku sporu zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje (art.98 § 1 k.p.c.).